

ATELIER OEROL 2.0 – 07 november 2011

- Theater als beeldkader van het eiland
- Ruimte als performer
- Installatie als oculair voor de toeschouwer
- De eenzame performer

Vier op zichzelf staande zinnen of situaties die tegelijkertijd samenhang bevatten. Allen gaan over de voortdurende verhouding van de mens ten opzichte van zijn omgeving. Een beweging van groot lijken en weer klein worden. De mogelijkheid, of eerder de noodzaak, van een kunstenaar om de blik van zijn publiek te sturen en het perspectief te veranderen. Het letterlijke perspectief, door te kaderen en de aandacht te verleggen. Maar eveneens het figuurlijke perspectief, het perspectief op de wereld. Beeld niet gebruiken als aanvulling op het bombardement van onze beeldcultuur, maar als een oculair, een lens voor de toeschouwer.

Wat het werk van Karl zo ontroerend maakt is dat hij de blik van de kijker stuurt, dus op een bepaalde manier een richting afdwingt, zonder dat het geforceerd aanvoelt en je als toeschouwer denkt dit moet ik vinden. Het is een samengaan van twee schijnbare tegenstellingen. Wat zijn werk eveneens bevat is verstillend, een focus. Ik denk dat wij daar sterk behoefte aan hebben in een samenleving die een bepaalde mate van verstrooidheid bevat; een samenleving die overal tegelijk wil zijn, daardoor over maar half aanwezig is. Is chaos onze drijfveer?

Het gesprek in de avond met Ad Verbrugge was zo'n bombardement. Niet van beeld maar van woord. Chaos leek de drijfveer. Overgave aan deze chaos gaf de ruimte voor structuur. Wat ik mij van te voren afvroeg (met betrekking tot kunst) was: wanneer is er sprake van een weergave of de illustratie van de werkelijkheid en wanneer is er sprake van een verbeelding van de werkelijkheid? Waar raken werkelijkheid en verbeelding elkaar zonder dat ze parallel aan elkaar letterlijk hetzelfde verhaal vertellen? Een thema dat mij als scenograaf op het moment wel bezig houdt. Het gevaar van rode rozen rood kleuren. Of ik daarop antwoord heb gekregen weet ik niet, maar ik weet eigenlijk ook niet of ik hier (al) antwoord op wil krijgen.

Sofie Doeland

Een terschelling is van vele markten thuis.

- museum 'het behouden huis'

naar het huis dat de zeevaarders op nova zembla bouwden.kou

- Nolleke's vuilnisbelt, staatsbosbeheer maakt openluchttheater.

- de boer tegenover kantoor in kinnum.kalveren in het stro.

- baas museum (man met de zijspan) vertelt over de geschiedenis van het eiland

Zeelucht, olielucht, klepperen

Dan hield je t niet meer, dan moest je de boot op

Schelpenpaadje

Heidelucht kreeg je gewoon honger van

Meeuwen, motteballen, maar dat gaf niet, want het is terschelling

Leeft in je jeugdherinneringen

- bezoek + lunch op kantoor, Joop Mulder vertelt over Oerol.

Ondanks dat er een Halbe zijlstra is, die gekieteld wordt door een blonde kuif, heeft Joop toch een hoopvolle blik op de toekomst.

- boer egbert zorgdrager, over de buurtschappen en tradities.

condeolancestoet van vrouwen als er een vrouw overleden is.

- locatie bunker formerum strand, naast azc.

De bunker is niet omgebouwd tot luxe appartement. Hier hadden soldaten een glasblazershandeltje.

- eendenkooi hille van dijk, vertelt over de eendenkooi

Speelt de reacties van de eenden na.

- wie vrouw of paard zoekt zonder gebreken kan t werke vergeten, eerst een konijn, dan een geit, daarna kocht iedereen een koe, maar ik kocht een merrieveulen, toen ging t mis.

- (fleng cupido) in jeep over het strand crossen in het bijna donker. Het zand kruipt overal in, als je snachts een scheet liet, lag je bed vol zand.

- lourens op de grens tussen leven en dood.

- akwasi twee dingen tegelijk muziek en theater. Performande rapper.

Misschien kan ik het met van af nu veranderen.

- gertjan: lichaam, projectie, masker, ik denk dus ik ben, ik heb een lichaam dus ik ben.

- ilmer: de goedheid of slechtheid van de mens begrijpen

- sophie: installatie met fluisterherinneringen

- helmer: het toeval mag aanwezig zijn, je kunt niet verantwoordelijk zijn voor alles.

- marike: met geluid kan ik op een intieme manier een kader scheppen in een grote ruimte.

- marieke: de wereld zit vol tegenstellingen, maar voelt toch heel natuurlijk

aan. Eindigen met een landschap: het decor gaat af.
- introductie floris loodjes trekken.

Imer Rozendaal

ATELIER OEROL 2.0 – 10 november 2011

In de jeep van lotte's vader
Akwasi in de achterbak
Herinneringen aan in de achterbak zitten toen je kind was
Het eiland glijdt voorbij vanuit het raam
Ik hou ervan als plekken als een film voorbijtrekken
Lotte stopt.
Zo, wie gaat er hier uit?
Enkele momenten later rijdt de jeep weer weg
Er is weer plaats op de achterbank maar akwasi blijft liever in de achterbak

Dropping met kaart en aanwijzingen en ophaaltijd en zelfs voorgestelde route
Ik loop door de hei door het bos
Ik weet zeker dat ik niet ben waar Lotte mij heen heeft gestuurd
Maar ik probeer niet op de kaart te kijken
En bij iedere splitsing te besluiten waar ik heenga
Kaart en Iphone blijven in mijn tas en ik probeer te verdwalen
Niet op zoek te zijn maar gewoon te lopen om het lopen

Ik zie dode konijnen
Levende konijnen
Maar meer dode dan levende konijnen
Een vies wit hemd aan een hek
Een stokje met een roze strikje eromheen
En opeens gertjan die vanuit een duin opduikt

Vanuit de hei hoor je als je stil bent nog altijd de hoofdweg.

In Lies kopen helmer en ik allebei een zak katja drop in de spar
Dat is blijkbaar een dringende behoefte na 4 dagen geen winkel te hebben gezien

Lunch: witlofsoep en maar liefst twee tostiapparaten die vrijwel constant in gebruik zijn

Peter de Kimpe schuift aan
En begint meteen vervuld te praten
Over Orfeo
En een Finse fotograaf in een verlaten landschap
Op zoek naar sporen
Die hij vastlegt en ordent
Het is goed om bewust te werken met beelden en ideeën van kunstenaars die je inspireren, zegt hij
(gertjan heeft zelfs al een boekje)
we gaan het hebben over hoe je je verhoudt tot een locatie
Hou je het zoals het is of probeer je ertegen te strijden?

Iedereen laat drie foto's zien van zijn ochtendwandeling
(ik herinner)

Sofie laat kerkjes zien die er waren maar nu helemaal niet meer
Ilmer een verlaten kar – wanneer is die daar achter gelaten?
Marieke toont een deurmat bij een verlatenhuisje die een landschap in
zichzelf is
Gertjan heeft zichzelf in zijn witte masker in de hei geplaatst wat een magisch
beeld oplevert waarvan je niet weet of het echt is of niet.

Iedereen gaat op terug naar zijn of haar locatie of denkt verder wat dat zou
kunnen zijn.

Waardoor dit dagverslag natuurlijk nog subjectiever wordt dan het al was.

De afgelopen dagen waren vooral indrukken opnemen. Nu maken we een
omgekeerde beweging: wat ga jij op een plek doen.

Voor het eten een gesprek met peter over schrijven en reflectie over theater
naast de uitvoerende kant ervan.

Varkenshaas
Prinsessenbonen (sperziebonen zouden wij zeggen)
Champignon-roomsaus

En tiramisu

...

1

Fragment uit Het Offer van tarkovski
Film gedragen door geluidsbeeld
Melkkan die breekt en klein huisje
Landschappelijke ervaring in zijn films door geluid, vertraging
Beeldhouwen in tijd

2.

steen uit wellington wordt 100 keer zo groot in oerfeo

3

nostalgie op muziek van bach: ontroerende en onbegrijpelijke overgang van
een binnenlocatie naar landschap

concentratie vinden op de plek. Mensen gevangen houden in jou wereld

jeroen:

ai wei wei

transparantie en de constructie erachter kunnen zien

landschapservaring benadert realiteit zelf. Illusiemiddelen van theater hebben
daarin geen plek. Werkelijkheid creëren die weinig middelen gebruik. Je
creëert geen illusie, je creëert een werkelijkheid
bewustzijn sturen dat dat de kwaliteit is
toevoegingen moeten in lijn zijn met die ervaring

de codes van de locatie ontdekken en blootleggen
Marika Splint

Het is 9 uur en er is een nieuwe dag aangebroken om verder te werken aan de locaties met Peter. Lotte komt binnen en schreeuwt: “Joehoe” om duidelijk te maken dat ze er weer helemaal klaar voor is. Na een snelle kop koffie en een stuk fruit spring ik met haar in het busje en rijden naar Kinum. Hier staat Maarten ons op te wachten om vervolgens met mij naar 1 van mijn 3 locaties te gaan. Gedropt door Lotte beginnen Maarten en ik aan het hoogstaand artistiek verantwoorde, geniale idee van mij om wat TI-lichten in een boom te hangen. Een bezorgde eiland bewoner, die als Zoro op zijn hengst uit het niets verschijnt, vraagt ons op een nogal prangende toon: Wat zijn jullie aan het doen? Ik antwoord rustig; Oh dit is voor Oerol. Opgelucht rijdt de ridder van de nacht weer verder op zijn paardje. Een kleine 3 kwartier later zaten we weer met Lotte in de bus op weg naar de lunch, waar we blij verrast werden door de eitjes van Riek. Na het eten gaan we verder met de presentaties van de locaties: Opsomming.

Gertjan: Ik ben niet gebruid dus je ziet me blinken in het landschap!

Ilmer: Realisme vs. Surrealisme. Binnenshuis vs. Buitenshuis.

Helmer: De vorm behouden maar de betekenis veranderen.

Sophie: Het verdwenen fundament terug willen brengen.

Akwasi: Zonder te kunnen zwemmen vast in de nacht komen te zitten, waar alleen blanken mogen komen.

Marieke: Met geluiden van een ander eiland naar een horizon kijken waar je niet om heen kan komen. Verlangen naar een plek waar je niet bent.

Lourens: Concrete ideeën die opspringen bij het zien van locaties.

Marieke: In iedere verwaasloosde tuin ligt altijd een voetbal.

Na deze bijeenkomst werd onze vriend Peter hartelijk bedankt en naar de boot gebracht. Eten. Nieuwe mensen. Een filosoof. Boudewijn de Bruijn. Een beeldhouwer. Maurice Bogaert.

Na de lasagne gaan we terug naar Kinum om een gesprek aan te gaan met Boudewijn. Ik moet eerlijk zeggen dat ik er niet helemaal bij was in het begin. Misschien kwam het door de after dinner dip, of misschien was het gewoon even te veel. Toch wordt mijn aandacht weer terug gezogen bij het gesprek, door een ingreep van Helmer in het gesprek. Filosofie is toch alles, er bestaat toch niet een bepaalde manier van filosoferen. En ik ben weer even weg. Maar langzaam word ik wakker en voordat ik het weet zit ik midden in een filosofische discussie over passie. 11 uur. En ik ben nu zo opgeleefd dat ik wel zin heb om naar de kroeg te gaan. Eigenlijk zegt mijn weder helft dat ik net zo verstandig moet zijn als Akwasi en moet gaan rusten. Maar ja, je bent hier maar 1 keer dus gaan we toch mee naar de kroeg. Na een paar biertjes en een evaluatie met Maarten en Jeroen over het project, blijven we met z'n achten over op de dansvloer en later in een steeds kouder wordende jacuzzi. Door het drankgehalte is er niemand die vat krijgt op de Sauna. Iedereen draait op zijn beurt even aan een knop wat eerder resulteert in een “Frigo” dan een hete zweetende deken. Dan uiteindelijk maar je eigen warme deken opzoeken, sommige met een metgezel voor de nacht, anderen met een natte koude onderbroek (resultaat van jacuzzi) die je door je verwarde toestand niet uitkrijgt. Lourens van den Akker

ATELIER OEROL 2.0 – 12 november 2011

Mijn dag begon met de aanblik van Laurens. Ik had door mijn wekker en het ontbijt heen geslapen en Laurens kwam mij wakkeren. Ikzelf zou pleiten gewekt te worden door een jonge schone, maar helaas ik werd gewekt door...juist!

De zon scheen, het witte wijf was vertrokken en het eiland toonde zich. Rustig heb ik in mijn eentje ontbeten. Correctie na een paar minuten kwam Gertjan aan mijn zijde om ook een boterhammetje te smeren. Deze nachtelijke ridder had het in zijn hoofd gehaald om in deze toch al uitputtende week de nacht te filmen en hiermee de slaap door zijn neus te boren.

Gedurende de dag liep iedereen in en uit de loods. Dit was tenslotte de laatste werkdag op het eiland om tot een voorlopige tussenstand van het denken te komen. Langzaam aan krijg ik door verschillende anekdotes over wie met wie en vooral waar die wie en wie de nacht hebben doorgebracht een beeld van wat er is gebeurd toen ik in ruste lag.

Tegen een uur of drie half vier ben ik samen met Sofie en Ilmer met de auto langs onze locaties gereden om zo nog de laatste nodige handelingen te verrichten om de presentatie van zondag goed te laten verlopen.

In de avond hadden we een gesprek met Maurice aan de hand van kunstenaars die ons inspireren. Ik was jaloers op Maurice, zoals ik dat vaker ben als mensen veel weten, toen hij zelf sprak over inspiratie. Wat een hoop verbanden. Heerlijk.

Laurens die poogt open te zijn in de constructie. Akwasi toont heftig werk van Santiago Sierra. 'er moet bewogen worden, gesproken worden na het kijken van mijn werk'.

'Ik zou het graag over Marina Abramovic hebben maar die kennen jullie al. Hier dus een lijst met andere namen..' Aldus Gertjan.

'Vroeger bepaalde men je identiteit aan de hand van waar je vandaan kwam nu aan de hand van waar je geweest bent of naar toe gaat. Ik heb dus voor een bushokje gekozen. Een plek van transitie' zegt Marike lachend.

Op de fiets terug naar de boerderij besluiten Sofie en ik toch niet in de jacuzzi te gaan. Na een aantal slechte tv-fragmenten besluit iedereen na elkaar onder de wol te kruipen. Nu precies om 03:00 uur schrijf ik mijn laatste zin. Slaap zacht.

Wilhelmer van Efferink